[Elisabeth Bruun Olesen]

følgelig burde være dagpengeberettiget. Men forslaget er udarbejdet i en erkendelse af, at sådan er de faktiske forhold ikke, og derfor må de personer, der ender i den situation, hjælpes.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne sige, at dette forslag påpeger et problem, hvis løsning jeg har stor sympati for. Jeg har stor forståelse for de problemer, som bl.a. færdigrevaliderede medlemmer kan have med at sikre tilknytningen til arbejdsmarkedet. Derimod er jeg spørgende over for de konkrete løsningsmodeller, som her lægges frem, om de er de rigtige for at nå det ellers sympatiske formål.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal starte med at sige tak for alle de sympatiske ord, der er sagt om forslaget. Det er mit indtryk, at flertallet af ordførerne egentlig godt forstår, at her er et problem, og egentlig godt vil være med til at løse det, men ikke synes, at der findes nogen løsningsmodeller. Det er jeg selvfølgelig lidt ked af, for vi kan jo – det er sket før – få kvalt forslag i sympati herinde. Det er beklageligt, når det er et forslag af en art, hvor der jo ikke er tale om ret mange mennesker.

Som arbejdsministeren allerede har sagt, bliver det i disse sager konkret vurderet, om et medlem står til rådighed for arbejdsmarkedet efter langvarig sygdom og efter revalidering, og i mange tilfælde bliver det erklæret, at medlemmet står til rådighed for arbejdsmarkedet, og så er der ingen problemer. Ministeren har selv stået her på talerstolen både denne gang og sidste gang, vi drøftede et andet forslag, vi forsøgte os med, og afgrænset problemet, sådan at vi ved, at det ikke er ret mange, det handler om. Men så meget større opleves jo uretfærdigheden, når det ikke er ret mange, der er tale om.

Fra venstre og konservative, især fra de konservative, bliver der givet udtryk for, at nu kommer der en yderligere belastning for kommunerne, hvis vi skal klare problemerne på den måde, som vi skitserer i forslaget, nemlig at man skal kunne få stillet et arbejdstilbud til rådighed af kommunen. Det er ikke en yderligere belastning for kommunen. Kommunen er belastet af, at disse mennesker er på bistandsloven og ikke kan komme derfra, selv om de rent faktisk ikke hører hjemme på bistandsloven, så der er ikke tale om en yderligere belastning. Der er tale om, at de bliver flyttet hen et andet sted, hvor deres muligheder bliver større for at komme i gang og komme i arbejde. Det er det, de gerne vil. Så der er ikke tale om, at der bliver en yderligere belastning for kommunerne.

Jeg håber på, at vi i udvalgsarbejdet kan få drøftet det lidt. Det har vi ikke kunnet tidligere med det andet forslag, vi fremsatte, men vi har taget udgangspunkt i det, der blev sagt ved første behandling, og har forsøgt at rette forslaget til – i håb om, at vi nu var nået frem til noget, der kunne bruges.

Jeg vil bede alle dem, der i dag har udtrykt stor sympati for det, og som alligevel ikke synes, at det her er løsningen, om de så ikke kunne løfte sløret en lille smule for, om de overhovedet ikke ser nogen løsninger, for der er ikke kommet nye tanker frem, som kan afhjælpe denne situation for de revalidender og langvarigt syge, som er et begrænset antal, og som man har stor sympati for. Der er ikke kommet nogen bud på, hvordan problemet kan løses, der er stort set bare sagt, at de to forslag, vi har fremsat, ikke kan bruges til det. Som sagt: jeg håber, vi kan snakke videre om det i udvalgsarbejdet.

Jeg vil godt sige tak især til socialdemokratiet, til fremskridtspartiet og til det radikale venstre, idet jeg opfattede – jeg håber, at jeg har ret i den opfattelse – at de især var indstillet på, at nu skulle der altså gøres noget ved det her. Jeg er glad for, at hr. Estrup nikker. Jeg vil godt gøre opmærksom på, at det er ikke så ofte, jeg er enig med fremskridtspartiet i noget som helst, men jeg var meget enig med hr. Dohrmann i det, han sagde, hvor han fortalte om en konkret sag nede fra Åbenrå, som vi blev præsenteret for – jeg tror, det var for godt et års tid eller måske to år siden – hvor et menneske simpelt hen kom ud i en social deroute, idet han på grund af et sammentræf af uheldige omstændigheder hverken hørte hjemme det ene eller det andet sted og derfor næsten måtte gå fra hus og hjem, fordi han ikke kunne indplaceres i nogen kasse.

Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på til sidst – hvilket jeg i øvrigt har gjort flere gange, men det skal siges igen, fordi det er vigtigt for denne sag – at der er ikke tale om ret mange mennesker. Der er måske maksi-